

Sikkerhed: Det ærede Medlem maa ikke have lagt Mærke til, at jeg, da jeg før ganske nylig bestemte mit eget Standpunkt, netop fastholdt det saaledes, som han fastholder det, men dernæst sagde jeg, at, idet man har bragt os Grundlovsbestemmelsen angaaende Ophævelsen af Grundloven af 18de November 1863 i Forbindelse med, at den ærede Minister bestandig siger, at han har sluttet en Overenskomst, hvorved det foreliggende Udkast saa at sige er uforanderligt, stiller jeg mig paa hans Standpunkt og paa deres, som tilegne sig denne Anstuelse, som bestandig vise hen til en Magt udenfor, der skal bringe os til uden Ændring at vedtage dette Udkast paa Grund af de store Vanskeligheder, der ellers skal komme ud deraf. Det er paa dette Standpunkt, jeg stiller mig, naar jeg paastaar, at er der Fællesanliggender, hvormed Rigsdagen ikke har Ret til at bestæftige sig, ligger der i disse Paragrapher de meest afgjorte Fællesanliggender, som vi mindst have Ret til at bestæftige os med. Det er Modsetningen mellem Regjeringens Handling og dens Princip, som bringer mig til at stille dette Forslag. Regjeringen siger: Der bestaar Fællesanliggender her i Landet, og udgaaende fra, at der er en Repræsentation for Fællesanliggender uden Fællesstab, ere vi komne overeens med dette Væsen om at opstille en Betingelse, uden hvilken vi ikke kunne blive af dermed. Jeg siger da, at naar det er Tilfældet, naar vi gaae ud fra, at der er et saadant Væsen ligeoverfor Fællesanliggender uden Fællesstab, som vi ikke kunne blive af med uden deres Offre og Beløftninger, saa maa vi ogsaa tage det, som følger deraf, nemlig det, ikke at blande os i at lovgive for Gjenstande, som vi forbeholde for dette Fællesstabsvæsen. Vi kunne ikke tage imod, at man den ene Dag forelægger os Sager, fordi det behager Vedkommende at lade dem passere som særlige Anliggender, hvilke vi vare berettigede til at bestæftige os med, og at man den næste Dag siger: Nei, det er fælles Anliggender, som I ikke have Lov til at bestæftige Eder med. Jeg har stillet mit Forslag for at tvinge Regjeringen og dem, der stemme med den, til den Conseqvents at maatte erkjende, at her er givet et Exempel paa, at Regjeringen uden

videre kunde have forelagt ethvert Forslag til Forhandling i Rigsdagen, medens den ogsaa, da det ærede Medlem selv var Forslagsstiller, ikke alene har negtet, at slike Forslag ligefrem kunde forelægges som Lovforslag til Behandling, men endog har negtet at ville gaae ind paa, at Sagerne ved Lov kunde henlægges til Rigsdagen, før dette Væsen uden Fællesstab og uden fælles Anliggender var forsondet fra Verden. Jeg gaaer kun løs paa at vise, at Regjeringen efter sin Betragtningmaade — ikke efter min — her fører os over paa et Gebeet af samme Bestaffenhed som det, hvorpaa det har ført Rigsraadet over, da der blev forelagt det Lovudkastet om Krigsstatens erstatningen, nemlig i en Krydsning af disse to Forsatninger mellem hinanden. Saalange de to Forsatninger bestaae, bestaae de efter Grundlove, som ere paralleltløbende, som aldrig kunne løbe sammen, men, naar vi paa denne Maade snart bruge den særlige Repræsentation til at lovgive over fælles Sager og snart den fælles Repræsentation til at lovgive over særlige Sager, tilintetgjøre vi selv Grundbetingelsen for begge Forsatningers Tilstedeværelse, deres Parallelisme, men det ligger simpelt deri, at Ideen om disse to paralleltløbende Forsatninger indenfor Kongerigets Grændser i sig selv er en Umulighed; det er en Overstridelse af al sand, sund Sands, foruden, hvad jeg troer at kunne sige, af al simpel Lovlighed. Man skal huske paa, at vi aldrig have haft nogen Forsatning, hverken for Monarchiet eller for Kongeriget Danmark og Slesvig, men en Forsatning for Fællesanliggenderne, og naar Objectet, Fællesanliggenderne, er borte, er ogsaa Forsatningen eller idetmindste Repræsentationen, som skal lovgive derom, borte. Naar man dernæst kommer tilbage til § 19 i Loven af 18de November 1863 og siger, at den jo bestemmer, at de Anliggender, som ikke udtrykkelig ere betegnede som særlige, ere fælles, saa er dette kun at gaae i en Cirkel; thi ere de fælles, skulle de ogsaa finde deres Bidrag, forsaavidt de kræve Pengemidler, saavel fra Kongeriget som fra Slesvig. Ere de fælles, skulle de ogsaa behandles som fælles, og kunne de ikke betragtes som fælles, kan ingen Paragraph gjøre